

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 09/07/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 31

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo, trang thứ sáu, bắt đầu xem từ hàng đầu tiên:

Long vương, nếu lìa sát sanh thì được thành tựu mười pháp lìa phiền não. Những gì là mười? Một, bố thí vô úy rộng khắp chúng sanh. Hai, thường khởi tâm đại từ bi với chúng sanh. Ba, vĩnh viễn đoạn trừ hết thảy tập khí sân giận. Bốn, thân thường không bệnh. Năm, thọ mạng dài lâu.

Cho đến điều thứ mười là “khi chết sanh lên cõi trời”. Đến đây là một đoạn. Trong tất cả kinh luận, chư Phật Bồ-tát không ngừng nói với chúng ta, sát sanh là điều nghiêm trọng nhất trong các ác nghiệp, quả báo cũng là khổ nhất. Tuy trong bộ kinh này chỉ nói lợi ích và điểm tốt của không sát sanh, nhưng quả báo của sát sanh chúng ta phải biết, tuy Phật không nói nhưng ngược lại với mười pháp lìa phiền não này chính là quả báo sát sanh. Trước đây, đại sư Ngẫu Ích đã nói cho chúng ta về việc này, ngài nói sát sanh có mười loại ác báo, không sát sanh có mười loại thiện báo, ngài đều viết ra từng điều từng điều một, chúng tôi phụ đính vào phần sau của bộ kinh này, quý vị có thể tham khảo. Trước tác này của đại sư Ngẫu Ích có thể bổ sung vào phần chưa đủ của kinh văn. Thật ra mà nói, kinh văn là đầy đủ rồi, nhưng người đọc kinh chúng ta thường không thể hội được nên tổ sư đã giúp chúng ta. Do đó nhất định phải đoạn trừ sát sanh, phải trừ bỏ ý niệm này từ trong tâm thì mới gọi là chân thật thanh tịnh.

Phần trước, Phật nhiều lần dạy chúng ta ngày đêm phải thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, không cho mảy may bất thiện xen tạp. Nếu chúng ta làm được không sát sanh rồi, nhưng trong ý niệm vẫn không thanh tịnh thì đó gọi là xen tạp. Trong giới luật của Đại, Tiểu thừa, giới của Tiểu thừa thì luận sự không luận tâm, giống như pháp luật của thế gian chúng ta xử án vậy, nhất định phải có chứng cứ thực tế. Ví dụ sát sanh, thật sự là bạn đã giết chúng sanh thì mới

có tội, nếu trên thực tế không có giết thì không phạm tội. Bạn khởi tâm động niệm muốn giết họ nhưng chưa giết họ thì không phạm tội. Còn trong pháp Đại thừa thì không như vậy, pháp Đại thừa là luận tâm không luận sự, trong tâm bạn khởi ý niệm muốn sát hại chúng sanh thì tội này liền thành lập. Do đây có thể biết, trong thiện pháp của Tiểu thừa có xen tạp bất thiện, trong thiện pháp của Đại thừa hoàn toàn không cho phép xen tạp bất thiện, ý niệm chính là bất thiện. Ý niệm còn không có thì làm gì có hành vi thực hiện? Nhất định không thể có hành vi thực hiện. Chúng ta phải từ chỗ này mà bồi dưỡng thiện tâm chân thật của mình.

Thế nhưng việc này rất khó, khó ở chỗ nào? Chúng tôi trong các buổi giảng thường nói, thứ nhất là phiền não tập khí của bản thân chúng ta quá nặng, nhìn thấy sự việc không như ý, đặc biệt là chúng sanh đối với mình bất lợi thì khởi lên ý niệm sát hại. Lại còn có tâm tham, nhìn thấy những động vật nhỏ này thì muốn ăn nó, đây thuộc về tâm tham; tâm tham là bạn ưa thích nó, muốn ăn nó. Cho nên, bạn yêu nó cũng giết nó, hận nó cũng giết nó, đây là tập khí phiền não từ vô thủy kiếp đến nay, đây là một nhân tố khiến bạn không cách gì đoạn được ý niệm sát hại chúng sanh. Thứ hai là không hiểu rõ chân tướng sự thật, đây là vấn đề giáo dục, đặc biệt là giáo dục thánh hiền. Nhà Nho nói không nghiêm khắc bằng Phật pháp, nhưng chúng ta cũng thường đọc thấy trong sách Nho: “*Quân tử lánh xa nhà bếp, nghe tiếng nó kêu không nỡ ăn thịt nó.*” Hay nói cách khác, điều mà nhà Nho tán thành là ăn tam tịnh nhục: không nhìn thấy giết, không nghe thấy giết, không phải vì ta mà giết, đây là thánh hiền của thế gian. Thánh hiền trong tôn giáo cũng chú ý đến vấn đề này, tín đồ Hồi giáo ở Singapore rất nhiều, các nước láng giềng chúng ta như Malaysia, Indonesia đều là quốc gia Hồi giáo. Bạn xem trong kinh Cô-ran nói: “Giết mổ súc sanh đều phải có thầy truyền giáo đi cầu nguyện chúc phúc. Thịt súc sanh chưa được thầy tế chúc phúc thì không được ăn”, trong đây đều có tâm thương yêu, đều là có lòng nhân từ bên trong.

Phật pháp nói rất rõ ràng, không ăn thịt chúng sanh. Phật dạy mọi người ăn tam tịnh nhục là bắt buộc, vì sao vậy? Năm xưa Phật còn tại thế, phương thức sống của các ngài là đi khát thực, Phật pháp thường nói “từ bi là gốc, phương tiện là cửa”, quyết không thể gây thêm phiền phức cho tín đồ, tín đồ ăn cái gì thì cúng dường cái đó, dứt khoát không có phân biệt, không có chấp trước, vậy mới là ăn tam tịnh nhục. Sau khi Phật giáo truyền đến Trung Quốc, chế độ đi khát thực không được lưu hành ở Trung Quốc, tiếp nhận cúng dường của tín đồ. Phật giáo thời kỳ đầu truyền đến

Trung Quốc, những cao tăng đại đức Ấn Độ là do quốc gia cúng dường. Thời gian lâu sau, quốc vương đại thần, bá tánh phổ thông đều biết cúng dường tam bảo, nhưng vào thời kỳ đầu vẫn còn ăn tam tịnh nhục. Phong trào ăn chay là do Lương Võ Đế đề xướng, niên đại này tương đối muộn. Lương Võ Đế đọc kinh Lăng-già, trong kinh Phật nói: “*Bồ-tát từ bi không nhẫn tâm ăn thịt chúng sanh.*” Lương Võ Đế đọc đến đoạn kinh văn này thì rất cảm động, thế là tự ông không ăn thịt nữa. Ông là đại hộ pháp trong nhà Phật, ông đề xướng ăn chay, cho nên hai chúng đệ tử xuất gia nhà Phật chúng ta lập tức liền hưởng ứng. Cho nên ngày nay quý vị nên biết, Phật giáo trên toàn thế giới chỉ có Phật giáo Trung Quốc là ăn chay, chúng ta đến quốc gia khác nhìn thấy Phật giáo không ăn chay thì không nên cảm thấy kỳ lạ. Lúc chúng ta thường đi du lịch nhìn thấy thì chúng ta cảm thấy họ rất kỳ lạ, họ nhìn thấy chúng ta cũng rất kỳ lạ, cho nên chúng ta phải biết nguồn gốc lịch sử.

Ăn chay chắc chắn có lợi ích, vì sao vậy? Vì thật sự “vĩnh viễn từ bỏ sát sanh”. Những người đồ tể vì sao giết hại chúng sanh để bán thịt? Bởi vì có người ăn. Nếu thế gian này không có người ăn thịt chúng sanh thì nghề này sẽ không còn nữa. Do đây có thể biết, dù cho chúng ta ăn tam tịnh nhục, nhưng tâm của chúng ta không thanh tịnh, nghiệp không thanh tịnh. Chúng ta thử nghĩ xem, những người đồ tể kia hằng ngày sát sanh, bạn là người ăn thịt, là khách hàng của họ, bạn cũng có một phần trách nhiệm, không thể thoái thác được. Cho nên, chúng ta phải hiểu rõ ăn chay chắc chắn có lợi ích.

Trong mười pháp lìa phiền não, chúng ta hãy xem từng loại một. Mười loại pháp lìa phiền não, mười loại vĩnh viễn lìa phiền não. Điều thứ nhất: “*Bồ thí vô úy rộng khắp chúng sanh*”, công đức này là không thể nghĩ bàn. Phật dạy Bồ-tát, Phật dạy tất cả mọi người, dạy điều gì? Không có gì khác, bồ thí mà thôi, suốt từ đầu đến cuối chính là một việc bồ thí. Bạn có thể hành bồ thí thì bạn chính là Bồ-tát, bạn chính là Phật-đà; bạn không thể hành bồ thí thì bạn chính là phàm phu, sự khác biệt giữa phàm phu với Phật là ở chỗ này. Lục ba-la-mật của pháp Bồ-tát, điều đầu tiên là bồ thí. Trong bồ thí có ba loại là bồ thí tài, bồ thí pháp, bồ thí vô úy. Năm điều phía sau, các vị hãy xem kỹ, là trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định và bát-nhã, năm loại này đều có thể quy nạp vào trong bồ thí. Trì giới là bồ thí vô úy, nhẫn nhục là bồ thí vô úy, vô úy là khiến tất cả chúng sanh thân tâm an ổn, không có sợ hãi. Một người trì giới, chúng sanh gặp người này thì trong tâm rất an, cho dù bạn có tiền của bị họ nhìn thấy, “khỏi phải lo, họ trì giới nên họ sẽ không xâm hại của bạn đâu”,

tâm bạn an rồi, đây chính là thuộc về bố thí vô úy. Người nhẫn nhục, bạn đắc tội với họ, “không sao cả, họ sẽ không trả thù, họ sẽ không ôm hận”, vậy là tâm an, đây thuộc về bố thí vô úy. Tinh tấn, thiền định, bát-nhã thuộc về bố thí pháp. Cho nên lục độ, nếu tổng quy nạp lại thì chính là một câu “bố thí ba-la-mật”.

Đối với tất cả chúng sanh, bạn không còn ý niệm sát hại nữa thì chúng sanh nhìn thấy bạn giống như bạn bè vậy, vì biết bạn sẽ không hại chúng. Bạn còn có thể yêu thương bảo vệ chúng, có thể giúp đỡ chúng, chúng sẽ gần gũi bạn. Trường hợp này, chúng ta thường đi du lịch ở bên ngoài thì có thể thấy rất rõ ràng. Ở Trung Quốc, chim thú khi nhìn thấy người thì chúng đều hoảng sợ bỏ chạy, vì sao vậy? Hầu hết là tâm chúng ta bất thiện, thường có tâm sát hại chúng sanh. Tâm sát hại chúng sanh thông thường gọi là sát khí, người Trung Quốc có sát khí rất nặng, những súc sanh này khi vừa nhìn thấy liền lập tức bỏ chạy, chạy thoát thân. Người nước ngoài, bạn thử xem trong rừng núi, trong công viên có rất nhiều động vật hoang dã, bạn cho nó thức ăn, vừa vẫy tay nó liền đến ngay, nó không sợ người. Vì sao vậy? Không có ai làm tổn hại nó, chỉ có người giúp đỡ nó, không có người làm tổn thương nó. Có một năm, chúng tôi ở San Francisco, tại Kopotino, gần đó có công viên, mỗi ngày chúng tôi đều đi bộ trong công viên, trong đây có rất nhiều vịt trời, bò câu, thỏ đều là hoang dã, chúng tôi thường hay đi cho chúng ăn. Một lần nọ, có một con bò câu bước đi rất khó khăn, chúng tôi quan sát tỉ mỉ thì thấy chân của nó bị người dùng sợi dây cột lại rất nhiều vòng. Chúng tôi tỉ mỉ quan sát nó, đến ngày thứ hai lại đi cho nó ăn nữa, nó lại đến, chúng tôi gọi nó lại gần, tháo sợi dây đang cột trên chân nó ra, gỡ ra sạch sẽ, nó hiểu được! Đến hôm sau, nó lại dẫn đến hai, ba con khác cũng đều bị cột dây như vậy đến tìm chúng tôi để giúp đỡ chúng. Chúng có tánh linh nên chúng hiểu được, chúng biết chúng tôi sẽ giúp đỡ chúng, bản thân chúng không có cách. Không biết là người nào đã cột sợi dây rất nhỏ vào chân chúng, cột rất chặt, phần da đều bị thương. Đây là bố thí vô úy, chỉ cần chúng ta vĩnh viễn dứt trừ ăn thịt, quyết không có ý niệm tổn hại chúng sanh thì sát khí trên người chúng ta sẽ hoàn toàn không còn nữa. Sát khí không còn nữa thì sát khí chuyển thành từ quang, quang minh từ bi, động vật nhỏ nhìn thấy sẽ thích gần gũi bạn. Đây là điều đầu tiên, công đức này trong Phật pháp là không thể nghĩ bàn, quả báo là được khỏe mạnh trường thọ, bố thí vô úy được quả báo trường thọ.

Điều thứ hai: “*Thường khởi tâm đại từ bi đối với chúng sanh*”, đây là sự thật, bạn không nhẫn tâm làm tổn hại chúng sanh, bạn đối với tất cả chúng sanh chắc chắn

có tâm thương yêu, không những đối với động vật, mà đối với thực vật, với tất cả mọi sinh vật đều khởi tâm yêu thương chân thành. Chỉ cần gặp được chúng sanh cần giúp đỡ, bạn nhất định sẽ đi giúp đỡ họ, vui vẻ giúp đỡ họ. Trong Giới Kinh của Đại thừa, Phật dạy đệ tử xuất gia: *“Tỳ-kheo thanh tịnh, không giẫm lên cỏ xanh.”* Bạn thấy bãi cỏ kia mọc xanh tốt như vậy, mọc đẹp như vậy, làm sao bạn nhẫn tâm giẫm lên nó để đi qua cho được? Thế nhưng Phật có khai duyên, trừ khi bạn bắt buộc phải đi qua con đường này, ở chỗ này không có đường đi thì bạn có thể bước lên cỏ xanh này. Nếu có đường đi thì không được phép đi tắt. Đường vòng vèo như vậy, băng ngang bãi cỏ thì rất gằn, không được phép, trừ khi bạn có việc gấp phải bắt kịp thời gian. Nếu không có việc gấp thì dứt khoát không được giẫm lên cỏ xanh, đường ngoằn ngoèo đến đâu cũng phải đi. Đây là pháp lìa phiền não, trưởng dưỡng tâm từ bi của mình, rèn luyện sức nhẫn nhục của mình, phải có tâm nhẫn nại.

Điều thứ ba: *“Vĩnh viễn đoạn trừ hết thảy tập khí sân giận”*, sân giận thì quả báo ở địa ngục. Người ở thế gian, cổ nhân thường nói: *“Trong mười việc thì thường có đến tám, chín việc là không như ý.”* Tại sao bạn lại có nhiều việc không như ý như vậy? Vì quá khứ và đời này bạn đã tạo đủ thứ nghiệp bất thiện. Những việc trong đời chúng ta phải gặp đều là quả báo, không phải người khác đem đến cho chúng ta, mà là tự làm tự chịu. Mấy người hiểu được đạo lý này? Nếu thật sự hiểu rõ là tự làm tự chịu thì ý niệm oán trời trách người sẽ không còn nữa, oán trời trách người đều là sân giận. Cho dù bản thân chúng ta tâm thiện, hạnh thiện, nhưng vẫn gặp biết bao nhiêu chuyện không như ý, người tu hành biết là do nghiệp báo từ vô thủy kiếp trong đời quá khứ, họ có thể đón nhận, chịu đựng mà trong tâm không sanh phiền não. Phiền não là tham sân si mạn, họ không sinh khởi mà có thể nhẫn chịu.

Điều thứ tư: *“Thân thường không bệnh.”* Điều thứ năm: *“Thọ mạng dài lâu.”* Hai điều này là thứ mà người thế gian mong cầu. Bất luận là người Trung Quốc, người nước ngoài, cho dù là hiện nay chúng ta nói chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau, không ai mà không cầu khỏe mạnh, trường thọ. Khỏe mạnh, trường thọ không phải do Phật Bồ-tát ban cho chúng ta, cũng không phải do thần linh ban cho, hướng về thần linh khẩn cầu cũng vô ích, vì đây là nghiệp báo của chính mình, chúng ta nhất định phải hiểu rõ. Chư Phật Bồ-tát, thần linh phù hộ chúng ta, dùng phương pháp gì để phù hộ vậy? Giáo huấn, là dùng phương pháp này. Nếu chúng ta chịu tiếp nhận giáo huấn, y giáo phụng hành thì mới có thể chuyển được nghiệp báo của mình.

Trong mệnh chúng ta là đoản mệnh, trong mệnh bị tai nạn nhiều, bệnh tật nhiều, điều này có thể chuyển đổi được. Cách chuyển như thế nào? Hết lòng nỗ lực tu tập thiện nghiệp thì có thể chuyển đổi được. Nếu tiếp tục tùy thuận tập khí phiền não của mình, vẫn tạo tác đủ thứ bất thiện thì vận mệnh của bạn, nghiệp báo của bạn không thể chuyển đổi được. Không những không thể chuyển được mà trong tội nghiệp còn tăng thêm tội mới, quả báo này càng chuyển càng tệ.

Những đạo lý chân tướng sự thật này, không những trong trước thuật của cổ thánh tiên hiền chúng ta thường đọc thấy, mà trong ghi chép lịch sử, trong tiểu thuyết, bút ký của cổ nhân, những ví dụ về sự tướng quả báo này thật sự rất nhiều. Chúng ta đọc thấy rồi, nghe thấy rồi thì phải hết lòng quan sát, tư duy thật kỹ, thật sự hiểu được đạo lý này rồi thì chúng ta mới hiểu được nhất định không được phạm tội sát sanh. Cho dù chúng ta gặp phải người ác sát hại chúng ta, chúng ta cũng không có mảy may ý niệm trả thù, càng không thể có hành vi trả thù. Giống như câu chuyện “vua Ca-lợi cắt xẻo thân thể” mà trong kinh Kim Cang nói, câu chuyện này rất dài, Phật nói rất tường tận trong kinh Đại Niết-bàn, trong kinh Kim Cang chỉ nêu ra vài câu, còn nêu tường tận thì trong kinh Đại Bát Niết-bàn, thành tựu nhẫn nhục ba-la-mật, thành tựu đức hạnh chân thật của mình. Tuy bị người khác sát hại nhưng lập tức được sanh thiên, hưởng phước trời. Nếu chúng ta có ý hận, có ý niệm trả thù thì khi bị người sát hại rồi sẽ lập tức nhận quả báo đi vào tam đồ.

Nếu cả đời không tạo tội nghiệp quá lớn nhưng có ý hận, phần lớn đầu thai làm loài gì vậy? Rắn độc, thú dữ. Do ý hận của chúng ta không tiêu nên biến thành súc sanh. Nếu tâm của chúng ta vẫn có thể giữ được thanh tịnh, giữ được từ bi thì chúng ta đi lên, chí ít cũng lên đến trời, đi làm vua trời. Cho nên chúng ta nghĩ xem, sao ta lại ôm hận? Nhân gian rất khổ, trên trời rất vui sướng, họ sát hại ta rồi thì lập tức tiến ta lên trời, ta cảm ơn họ còn không kịp, sao lại đi hận họ? Cát hung họa phước chỉ trong một niệm. Điều này lúc bình thường cũng phải như vậy, phải thường xuyên bồi dưỡng, nếu không khi cảnh giới hiện tiền thì ngăn không nổi tập khí này, ý hận của mình sẽ sanh khởi lên, thế là hỏng rồi, đã đọa lạc đi xuống! Cho nên, lúc bình thường hằng ngày phải tu dưỡng, dưỡng thành thói quen, gặp phải nghịch duyên, gặp phải người ác không sanh tâm sân giận, vẫn là từ ái, vậy thì đúng rồi. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.